

K?barlangi Marci Korvin Mátyás szolgálatában I.

2010 február 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Elfogytak a jó királyok Magyarországból, bajban voltak eleink, hiszen mindenki tudja, hogy a király személye emeli fel vagy dönti romba a hazát, aszerint, hogy miféle tehetséget adott néki a mennyei Atya.

Összegy?ltek azért a vitézek valamennyien a Rákos mezején, hogy királyt válasszanak, de csak nem tudtak megegyezni. Végül Marci felkiáltott:

- Elég legyen a zsivajból, urak! – erre mindenki felé fordult. – Én azt mondom, csülökre, magyar, azután aki jobban bírja, azt koronázzuk meg!

- Nem úgy, K?barlangi koma! – válaszolt Cillei gróf– tudjuk, hogy te magad akarsz király lenni, azért javaslod ezt, mert mindenkinél er?sebb vagy!

- Ha így gondolod, rosszul gondolod. Kell is nekem ország gondja? Azért most hazamegyek, küzdjetek nélkülem. – mondta, és elvágtatott. Nosza, erre ölre mentek a királyválasztók, és estére bevert fejjel feküdt az egész országgy?lés. Két legény maradt csak talpon, egy nagy böszme fickó Lickóvadamosról, és egy tülökorrú Erdélyországból. Akkor azt mondta a tülökorrú:

- Hallod-e koma, elég legyen a verekedésb?l, mérk?zzünk másképp. Itt a folyó, aki lovával átugratja, az legyen a gy?ztes!

Megindult a zalai, mert bízott jó lovában, de bizony fejébe húzta a part menti f?zfabokrot. Másodjára a tülökorrú pattant lovára, és láss csodát, jócskán túlugrotta a túlsó partot! Ekkor megszólaltak az égi harsonák, a sok véres fej? báró és gróf mind felpattant, és egyszerre kiáltották:

- Éljen Hunyadi Mátyás, Magyarország királya!

Mert ? volt az, a nagy törökver?, János úr fia, akir?l nem sokat tartottak azel?tt, de hamar nagy lett a becsülete. Nem volt még tizennégy éves, amikor megkoronázták, mégis egykett?re hátrakötötte ellenfelei sarkát. Kiváló volt a hadban, kiváló embereket állított, amikor maga nem ért rá, így fegyelmezte ellenségeinket, törököt és németet egyaránt. Egy ízben éppen vadászgatni volt a Bakonyban, és Budára hazatérve, szokása szerint, új fiút hozott, mert az ügyes embereket mindenkor maga köré gy?jtötte. Másnap a palota udvarára összehívták a népet.

- Figyelmezzetek, vitézek! – Szólt Mátyás. – Imhol ez a legény, úgy vélem, nincs nála er?sebb birodalmamban. Aki legy?zi, egy véka lukas pénzt nyer vele!

Fanyalogtak a grófok, hogy így, meg úgy, de csak ki kellett állni. Már három nagynev?, híres vitézzel is feltörölte a követ a molnárlegény, mert az volt azel?tt, molnár a nagyvázsonyi vizes malomban, amikor Mátyás meglátta a hátsó sorban Marcit.

- Hé, K?barlangi uram! – kiáltotta a király. – Hát ki fogja megmenteni a vitézi rend becsületét? Gyere hamar, mutasd meg, mit tudsz!

Marci bosszankodott ugyan, de hát a király szava parancs, hátulról is noszogatták, hát kijött középre. El?ször vastag gerendákkal vívtak, de mikor véletlenül agyonütötték Dóczi uram lovát, a király birkózást parancsolt. Összekapaszkodtak a molnárlegénnyel, és rettent?en küzdöttek. Egyik a másikat vágta földhöz, de úgy ám, hogy mind feltörték a drága márványkövet. Mikor azután Marci úgy gondolta, hogy eleget mulattak, bevágta a fiút egy kirakatba, és Mátyás elé lépett.

- Felséges uram, úgy látom, szerencsésen választottál, ebb?l a legényb?l még lesz valaki.
-Nem csalódtam benned, Márton! – Szólt a király. – Most rád bízom a legényt, tanítsd fegy-verforgatásra, vitézkedésre.

Akkor a molnárlegény is el?lépett, és bemutatkozott:

- Kinizsi Pál vagyok, szolgálatára az úrnak!

Folyatjuk…

Pogány István
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló